

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Ing. MJ**, nar.
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Technická správa komunikací hl. m. Prahy, a. s.**
sídlem Řásnovka 770/8, Praha 1 - Staré Město
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Payerem
sídlem Korunní 957/35, Praha 2 - Vinohrady

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“), a domáhá se toho, aby bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

žalovanému přikázáno, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodl o žádosti o informace žalobce ze dne 7. 2. 2019.

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce žádostí ze dne 7. 2. 2019 po žalovaném jako povinném subjektu žádal poskytnutí veškeré smluvní dokumentace (smlouvy, dodatky, přílohy apod.) k silničním rychloměrům, které žalovaný jako povinný subjekt provozuje, a to ať už se jedná o smlouvy kupní, servisní, smlouvy o dílo, smlouvy nájemní atp.
4. Dne 25. 2. 2019 zaslal žalovaný e-mailem žalobci odpověď ze dne 22. 2. 2019 (dále jen „odpověď ze dne 22. 2. 2019“), v níž uvedl, že rychloměry byly pořízovány nikoli žalovaným jako povinným subjektem, ale Technickou správou komunikací hl. m. Prahy, příspěvkovou organizací. Veškerou smluvní dokumentaci lze nalézt na internetových stránkách <https://www.tsk-praha.cz>, přičemž žalovaný poskytl žalobci návod, jak uvedené smlouvy nalézt. Žalovaný pak žalobci zaslal smlouvu na provádění údržby zařízení měření rychlosti, včetně dodatků.
5. Dne 5. 3. 2019 podal žalobce stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, v níž uvedl, že povinný subjekt je při vyřizování žádosti o informace nečinný.
6. V reakci na tuto stížnost zaslal žalovaný v rámci autoremedury žalobci přípis ze dne 12. 3. 2019, nazvaný vyřízení stížnosti na postup při vyřizování žádosti o poskytnutí informace (dále jen „vyřízení první stížnosti“), v němž uvedl, že žádost žalobce byla zpracována dne 22. 2. 2019 a vyřízena formou poskytnutí žádostí vyžádaných informací elektronickou formou zaslánou na mail. Žalovaný shledal pouze administrativní nedopatření v tom, že odpověď byla zaslána mailem a nikoli datovou schránkou. Toto administrativní nedopatření žalovaný napravil a odpověď ze dne 22. 2. 2019, včetně příloh, zaslal do datové schránky právního zástupce žalobce (žalobce již byl nově zastoupen, a proto odpověď nezasílal přímo do datové schránky žalobce).
7. Na tento přípis reagoval žalobce stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 26. 3. 2019 (dodána žalovanému dne 27. 3. 2019). V ní uvedl, že mu sice byly určité informace poskytnuty, nejedná se však o všechny informace, o které žádal. Žalobci byly poskytnuty toliko smlouvy o údržbě těchto rychloměrů, ačkoli žalobce musí k těmto rychloměrům disponovat i dalšími smlouvami, zejm. smlouvami kupními či nájemními či smlouvami o dílo. Proto žalobce navrhl, aby nadřízený orgán a) povinnému subjektu (žalovanému) přikázal, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, b) usnesením věc převzal a informaci poskytl sám nebo vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
8. V reakci na tuto stížnost žalovaný (respektive jeho představenstvo jako nadřízený orgán) v přípise ze dne 18. 4. 2019, č. j. TSK/13432/19/1000 (dále jen „vyřízení druhé stížnosti“), zrekapituloval dosavadní průběh řízení a žalobci sdělil, že žalobce byl podle § 16a odst. 3 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím oprávněn proti údajné nečinnosti povinného subjektu formou stížnosti brojit ve lhůtě nejpozději do 24. 3. 2019. I za situace, připustil-li by nadřízený orgán povinného subjektu, že počátek zákonné prekluzivní lhůty k podání stížnosti nezapočal plynout ode dne marného uplynutí lhůty k vyřízení žádosti, tj. ode dne 23. 2. 2019, nýbrž až ode dne doručení vyřízení žádosti formou poskytnutí informací žalobci v jím tvrzeném nedostatečném rozsahu, tj. ode dne 26. 2.

2019, pak i v tomto případě zákonná 30 denní lhůta pro včasné podání stížnosti marně uplynula dne 27. 3. 2019, když stížnost byla povinnému subjektu doručena až dne 28. 3. 2019. Žalovaný tak shledal stížnost nepřijatelnou pro její opožděnost.

9. Nad rámec uvedeného pak žalovaný dodal, že byla-li by stížnost podána včas, nebylo by ji možno shledat důvodnou, protože žalobci byla veškerá smluvní dokumentace, se kterou žalovaný disponuje, poskytnuta. Povinný subjekt poskytl žalobci v elektronické formě konkrétní smluvní dokumentaci, která ve smyslu § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím není veřejně dostupná. Co do zbytku vyžádané smluvní dokumentace, se kterou reálně disponuje, nebo má povinnost disponovat, poskytl žalobci údaje umožňující vyhledání a získání jím požadovaných informací na již zveřejněné informace, a to odkazem na konkrétní webové stránky veřejné elektronické sítě internet, spolu s postupem způsobu vyhledání takto veřejně zpřístupněných informací.

II. Obsah žaloby

10. Žalobce nejprve uvádí, že s obdobnou žádostí o informace se obrátil na Magistrát hlavního města Prahy, avšak ten ji odložil přípisem ze dne 18. 1. 2019, jelikož požadované informace jsou plně v kompetenci žalovaného. S tím žalobce nesouhlasí, neboť dle jeho názoru lze žalovaného a Magistrát považovat v podstatě za stejný subjekt a Magistrát navíc nepochybně předmětnými smlouvami disponuje.
11. Žalobce dále rekapituluje průběh řízení a uvádí, že přestože žalovaný zčásti již jeho žádosti vyhověl, zbytek žádosti o informace zůstal dosud nevyřízen. Žalobce zpochybňuje způsob vyřízení druhé stížnosti. V tomto ohledu předně namítá, že odpověď ze dne 22. 2. 2019 mu nebyla právně relevantně doručena. Nadto žalovaný jej nikdy neodkázal na konkrétní webové stránky, kde by si mohl požadované informace stáhnout. Současně žalobce považuje za vysoce nepravděpodobné, že by žalovaný disponoval toliko smlouvou o údržbě rychloměrů a dvěma dodatky, když předmětné rychloměry nepochybně byly na základě určité smluvní dokumentace zakoupeny.
12. Žalobce dále uvádí, že druhá stížnost byla podána již dne 27. 3. 2019. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 746/15 pak namítá, že v případě „druhé kola“ stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace nelze uplatňovat 30 denní lhůtu k podání stížnosti podle § 16a odst. 3 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. od uplynutí lhůty k vyřízení žádosti. Takový závěr by mohl vést ke zcela absurdním situacím, kdy žadatel nebude moci podat druhou stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, protože lhůta k jejímu podání uplyne dříve, než je vyřízena jeho první stížnost. Žalobce zdůrazňuje, že v pořadí druhou stížnost podal dne 27. 3. 2019, tedy 14 dní po doručení poskytnutých informací (k čemuž došlo dne 13. 3. 2019), a nejedná se tedy o stížnost opožděnou, neboť lhůta k podání stížnosti začala plynout právě až od poskytnutí informací. Teprve od poskytnutí informací mohl žalobce zvážit, zda mu byly všechny požadované informace poskytnuty, tedy teprve od tohoto okamžiku mohl zvážit, zda je na místě podat druhou stížnost. Druhým možným výkladem pak je, že po dobu vyřizování první stížnosti lhůta podle § 16a odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím neběžela, tj. od 6. 3. 2019 do 13. 3. 2019, přičemž 30 dní od 22. 2. 2019 uplynulo teprve dne 29. 3. 2019. Jelikož druhá stížnost byla podána dne 27. 3. 2019, i tato výkladová varianta vede k závěru, že druhá stížnost byla podána včas.
13. Žalobce tedy uzavírá, že žalovaný je nečinný, protože jeho žádost nebyla v plném rozsahu vyřízena. Žalobce žádal o veškerou smluvní dokumentaci k rychloměrům na území Prahy,

žalobci však byla dosud poskytnuta pouze jedna servisní smlouva spolu s dvěma dodatky. Pokud žalovaný požadovanými informacemi skutečně nedisponuje, měl žádost buď odmítnout z faktického důvodu (neexistence informace), nebo případně ji měl odložit pro nedostatek své působnosti.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně podotýká, že je samostatnou právnickou osobou - akciovou společností, a i když jediným jeho akcionářem je Hlavní město Praha, neznamená tato skutečnost, že disponuje informacemi, jaké žádosti o informace jsou adresovány Magistrátu hlavního města Prahy.
15. Žalovaný dále upozorňuje, že rychlostní měřiče spravované na území Hlavního města Prahy nejsou jeho majetkem, nýbrž tyto jsou majetkem Hlavního města Prahy; žalovaný zajišťuje toliko provoz a správu tohoto majetku třetí osoby. S ohledem na tuto skutečnost tak reálně disponuje (vztaheno k dané věci) takovými smluvními dokumenty, jejichž podstatou je především správa/údržba/zajištění provozuschopnosti rychlostních měřičů. Tyto informace, jimiž disponuje, byly žalobci poskytnuty, a to včetně specifikace odkazu na konkrétní webové strany veřejné elektronické sítě internet, ze kterých měl žalobce možnost načerpat jím požadované informace.
16. Žalovaný dále podotýká, že vyřízení žádosti bylo žalobci doručeno do datové schránky jeho právního zástupce v souvislosti s vyřízením jeho stížnosti na nečinnost, kdy navíc i přes původní nedodržení žalobcem vyžádaného způsobu doručování vyřízení žádosti (tj. do datové schránky), bylo již původní vyřízení žádosti jeho zasláním do e-mailové schránky žalobce dosaženo jeho doručení do sféry vlivu/dispozice žalobce.
17. Žalovaný dále uvádí, že na něj nelze nahlížet jako na orgán veřejné moci, neboť je soukromoprávní obchodní korporací nedisponující pravomocí orgánu veřejné správy. S ohledem na tuto skutečnost pak nelze presumovat dodání datové zprávy do datové schránky v pozdních večerních hodinách, mimo řádnou pracovní dobu zaměstnanců, za doručení takovéto datové zprávy žalovanému, ale toliko za dodání do datové schránky bez právních následků doručení.
18. Žalovaný dále namítá, že z žalobního návrhu není zřejmé, jaké další konkrétní informace by měl žalobci poskytnout nad rámec informací poskytnutých, včetně toho, z jakého právní předpisu žalobce dovozuje povinnost žalovaného disponovat dalšími blíže nespecifikovanými smluvními dokumenty. Navržený výrok soudního rozhodnutí tak není dostatečně určitý, a tedy ani vykonatelný.

IV. Replika žalobce

19. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného zopakoval svoji předchozí argumentaci.
20. Žalobce uvedl, že žalovaným mu nebyla sdělena informace o tom, na jakých webových stránkách a jakým způsobem lze dohledat další informace. Žalobce procházením webu žalovaného pouze zjistil seznam uzavřených smluv, nikoli jejich obsah, který požadoval.
21. Žalobce dále konstatoval, že ani ve vyjádření k žalobě žalovaný srozumitelně neuvedl, jakými žalobcem požadovanými smlouvami disponuje, jaké neexistují a ohledně jakých by se měl žalobce obrátit na Magistrát. Žalobce považuje za vysoce nepravděpodobné, že by žalovaný jakožto správce silničních rychloměrů nedisponoval nájemními či kupními smlouvami k těmto rychloměrům. Navíc současný stav, kdy Magistrát tvrdí, že smlouvy má žalovaný, a žalovaný tvrdí, že smlouvy má Magistrát, je dle žalobce obstrukční a

nesrozumitelný. Nadto odlišování Magistrátu, žalovaného a hlavního města Prahy je do značné míry formalistické.

22. Žalobce dále poukázal na to, že i ze seznamu smluv se společností CAMELA, spol. s r. o., na webu žalovaného plyne, že těchto smluv je mnohonásobně více, než kolik jich bylo žalobci poskytnuto; i kdyby se jednalo pouze o smlouvy servisní, jejich neposkytnutí žalobci představuje nečinnost žalovaného.
23. K údajné neurčitosti žaloby žalobce uvedl, že dal srozumitelně najevo, že mu stručně řečeno vadí, že žalovaný je nečinný, protože podstatná část žádosti nebyla nijak vypořádána. Žalobce se domáhá toho, aby byl vyčerpán předmět řízení, tj. aby žalovaný vyřídil celou žádost o informace, a nikoli pouze její část poskytnutím několika smluv o údržbě rychloměrů.

V. Jednání dne 21. 10. 2019

24. Při jednání žalobce setrval na své předchozí argumentaci a navrhl, aby soud žalobě vyhověl, tj. aby přikázal žalovanému poskytnout požadované informace.
25. Žalovaný zrekapituloval průběh dosavadního řízení, odkázal na svá předchozí vyjádření ve věci a zdůraznil, že žalobce mohl jím požadované informace dohledat na internetových stránkách dle poskytnutého návodu.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Soud věc posoudil v souladu s § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), a shledal, že žaloba není důvodná.
27. Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního „ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek“.
28. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinnostní žalobou podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivec se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) zákona o svobodném přístupu k informacím může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 soudního řádu správního. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.

29. S ohledem na výše uvedené tedy soud shledal žalobu na ochranu proti nečinnosti za přípustnou.
30. Soud se dále zabýval meritem věci, tedy tím, zdali obстоjí žalobní tvrzení o nečinnosti žalovaného, a shledal, že tomu tak není.
31. Podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona, nebrání-li tomu procesní nedostatky, povinný subjekt poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění, ledaže rozhodne podle § 15 téhož zákona. Ustanovení § 15 informačního zákona upravuje rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které je povinný subjekt povinen vydat, pokud žádosti, byť i jen zčásti nevyhoví, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
32. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti (nebo její části) je tedy třeba vydat do patnácti dnů od přijetí žádosti. Toto rozhodnutí je správním rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a musí obsahovat výrokovou část, odůvodnění i poučení účastníků. Ve výroku rozhodnutí by měl být zejména identifikován žadatel a zákonná ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a dále by zde měla být specifikována žádost nebo její část, ve vztahu k níž dochází k odmítnutí tak, aby mohl žadatel rozpoznat povahu nezpřístupněných informací. V odůvodnění je třeba vyložit, proč nebyla informace poskytnuta. Poučení pak obsahuje informace o tom, zda lze proti rozhodnutí podat opravný prostředek, v jaké lhůtě, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o opravném prostředku rozhoduje a u kterého správního orgánu se opravný prostředek podává.
33. Přestože povinný subjekt musí vydat o odmítnutí žádosti nebo její části rozhodnutí, nezřídka se stává, že namísto toho žádost odmítne neformálním dopisem či sdělením. Z judikatury správních soudů přitom plyne závěr, podle něhož je třeba tyto neformální úkony posuzovat podle jejich obsahu. Pokud z formálně vadného přípisu zcela zřejmě vyplývá vůle povinného subjektu informaci neposkytnout a žádost odmítnout, pak je třeba takový přípis považovat za rozhodnutí podle § 67 správního řádu, potažmo § 65 soudního řádu správního. Pojem rozhodnutí správního orgánu je totiž nutno vykládat materiálně, a nikoli formálně. Není proto rozhodné, zda napadený individuální právní akt je označen jako rozhodnutí, jakou má formu či strukturu, nýbrž zda je způsobilý negativně zasáhnout právní sféru žalobce (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 12/17, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Rozhodnutím správního orgánu tedy může být i neformální přípis nebo formálně nedokonalé rozhodnutí bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku, které správní orgán vydal v domněnku, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ans 3/2009-76).
34. Nečinnostní žaloba pak nemůže být důvodná, pokud žalovaný správní orgán vydal ve věci samé rozhodnutí, byť toto rozhodnutí nesplňovalo formální požadavky na ně kladené. Skutečnost, zda toto rozhodnutí bylo formálně bezvadné, totiž není podstatná pro posouzení, zda zde nečinnost je či není (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 242/2016-43, č. 3554/2017 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 10. 2004, č. j. 6 Ans 1/2003-101, č. 652/2005 Sb. NSS).
35. Žalovaný v souzené věci v reakci na žádost žalobce zaslal žalobci smlouvu na provádění údržby zařízení měření rychlosti, včetně dodatků a dále jej informoval, že rychloměry byly pořizovány nikoli žalovaným jako povinným subjektem, ale Technickou správou komunikací hl. m. Prahy, příspěvkovou organizací, kdy veškerou smluvní dokumentaci lze

nalézt na internetových stránkách <https://www.tsk-praha.cz>; zároveň žalovaný poskytl žalobci návod, jak uvedené smlouvy nalézt.

36. Ze žaloby a ze žalobcem podaných stížností dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím lze nicméně vysledovat, že žalobce měl za to, že mu nebyly poskytnuty všechny informace, neboť žalovaný musí disponovat dalšími smluvními dokumenty, avšak tyto informace žalobci neposkytl a v tomto rozsahu ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí informace. Soud však s názorem žalobce nesouhlasí.
37. Žalovaný totiž ve všech svých vyjádřeních (ve vyřízení první i druhé stížnosti) uvedl, že dalšími informacemi nedisponuje, a tedy nemůže žádosti žalobce více vyhovět. Toto vyjádření žalovaného – byť nesplňuje formální náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahuje zřetelný výrok, poučení a odkazy na zákonná ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno – je v materiálním smyslu rozhodnutím o odmítnutí žádosti žalobce v části týkající informací, jimiž disponuje jiný správní orgán. Z vyjádření je totiž patrné, které konkrétní části žádosti nebylo vyhověno a z jakých důvodů. Předmětné vyjádření jednoznačně vyjadřuje vůli žalovaného nevyhovět požadavku žalobce na poskytnutí dalších jím požadovaných informací, a jedná se tedy o (být formálně vadné) rozhodnutí o odmítnutí této části žádosti (k tomu, kdy lze neformální přípis považovat dle jeho obsahu za rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 informačního zákona srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80).
38. Soud v dané situaci také zkoumal, zdali vyřízení stížností nelze spíše považovat za odložení žádosti než její odmítnutí. Podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli. Žádost tedy může být odložena pouze tehdy, pokud se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu. Judikatura přitom dovodila, že k působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59). Pokud je tedy úkolem žalovaného (mj.) správa a údržba silničních rychloměrů, tak nelze z objektivního pohledu a priori vyloučit, že by mohl z hlediska své působnosti disponovat smlouvami vztahujícími se též k jejich pořízení. A na uvedeném objektivním posouzení (ve vztahu k určení, zdali lze sdělení žalovaného považovat za odložení žádosti či její odmítnutí) nic nemění, pokud byly rychloměry pořízeny žalovaným či Technickou správou komunikací, příspěvkovou organizací. Nelze totiž odložit žádost o informace jako nevztahující se k působnosti povinného subjektu proto, že „se více vztahuje“ k působnosti jiného povinného subjektu, tj. že ji jiný povinný subjekt vytvořil či získal jako první. Uvedeným však soud nikterak nehodnotí, zdali žalovaný jakožto povinný subjekt dotčenými informacemi disponuje či nikoli, pouze konstatuje, že z objektivního hlediska se tyto informace mohou vztahovat k jeho působnosti. A za této situace, kdy povinný subjekt tvrdí, že požadovanou informaci nemá, avšak ta se svým vymezením k působnosti povinného subjektu vztahuje, je třeba předmětná sdělení považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti pro neexistenci informace a nikoli odložení žádosti dle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.
39. Ve vztahu k údajně neposkytnutým informacím tak soud ze shora uvedených důvodů konstatuje, že žalovaný není nečinný, neboť o části žádosti, v níž žalobce požadoval

poskytnutí dalších dokumentů, rozhodl, a to ve vyjádření doručeným žalobci dne 13. 3. 2019, jehož součástí byla též odpověď ze dne 22. 2. 2019.

40. Proti rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti přitom mohl žalobce podat odvolání podle § 16 informačního zákona, a to ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení. V souladu s podpůrně použitelným ustanovením § 83 správního řádu (k subsidiární aplikaci správního řádu viz § 20 odst. 4 informačního zákona) mohl žalobce z důvodu absence poučení o možnosti odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu neposkytnutých informací podat odvolání nejpozději ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (vyjádření), tj. ode dne 13. 3. 2019. Ačkoli je zcela pochopitelné, že žalobce této možnosti při absenci poučení ze strany žalovaného nevyužil, je pro toto soudní řízení podstatné, že rozhodnutí o odmítnutí požadavku na poskytnutí dalších informací je pravomocné a jeho existence odporuje žalobnímu tvrzení ohledně nečinnosti žalovaného.
41. V rámci řízení o nečinnostní žalobě pak soud v situaci, kdy žalovaný odmítl poskytnout žalobci některé z požadovaných informací, nemůže konstatovat nečinnost žalovaného, neboť ten nečinný není, a současně nemůže v řízení o nečinnostní žalobě zkoumat, zda byl postup žalovaného věcně správný (tedy nemůže zkoumat, zdali žalovaný informacemi disponoval). Žalobci tak lze pouze doporučit, aby o dosud neposkytnuté informace znovu zažádal prostřednictvím nové žádosti o poskytnutí informací. Bude-li i nová žádost žalobce opětovně odmítnuta, bude moci proti takovému rozhodnutí podat odvolání a poté případně žalobu dle § 65 a násl. soudního řádu správního. Jiná procesní cesta za daných okolností, způsobených převážně chybným postupem žalovaného při vyřizování stížnosti podle § 16a informačního zákona (který žalobce neupozornil na možnost podat odvolání a místo toho jeho stížnost posoudil), nepřipadá dle soudu nyní v úvahu.

VI. Závěr

42. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (81 odst. 3 soudního řádu správního).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ze shora uvedeného vyplývá, že sám v průběhu řízení nepostupoval v souladu s literou zákona (především nevydal řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace). Nadto platí, že žalovaný by měl disponovat dostatečným zázemím k tomu, aby se v řízení hájil vlastními zaměstnanci (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2012, č. j. 2 As 104/2012-35).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. října 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu